Col·lecció Nacional d’Art Contemporani

(Adquisicions 2026 – Pla Integral de les Arts Visuals)

Proposta de la Comissió per a l’adquisició i la patrimonialització de l’art contemporani

Juny 2026

PEPE ESPALIÚ

Còrdova, 1955 - 1993

Pepe Espaliú va ser un dels artistes espanyols més significatius dels anys 80 i 90, amb una obra molt singular d'un sòlid contingut polític i un compromís vital amb la seva època i el seu temps. L'obra de Pepe Espaliú, vinculada a les pulsions de vida i mort i associada a un permanent qüestionament de la identitat, se'ns apareix avui dia com un clar referent del panorama artístic espanyol i europeu.

Espaliú inicia la seva trajectòria artística en el context de la Barcelona dels primers anys de la dècada dels setanta, en plena efervescència de l'art conceptual a Catalunya. A Espaliú li agradava recórrer les Rambles, el Barri Xino o el Paral·lel. Les intervencions efímeres fora dels espais expositius convencionals (en aquest cas, el barri del Raval de Barcelona) que recullen les seves obres fotogràfiques d'aquell moment, deixen intuir subtilment alguns dels interessos que uns anys després marcaran la seva dedicació artística. Més endavant va seguir els Seminaris de Lacan a Paris, on vivia en una residència universitària. No serà fins al començament dels anys vuitanta quan la seva feina comença a configurar-se com aquest complex territori d'ocultacions i desitjos, en què qüestions com el cos, la identitat, el doble, la malaltia, el poder i la mort van constituint una trama en la seva obra. També van ser fonamentals el contacte amb els membres de la revista *Figura* i el fet de passar a formar part del grup d'artistes que van renovar el panorama artístic andalús d'aquesta incipient postmodernitat a l'entorn de la galeria La Máquina Española de Sevilla.

La trajectòria de Pepe Espaliú i la rellevància històrica, artística, social i conceptual de la seva obra van tenir una gran influència en el context català de finals dels vuitanta i els noranta i va implicar a tota la comunitat artística del moment. Quan se li va declarar la malaltia de la sida, el seu discurs artístic va adoptar un to més greu i una implicació total en la lluita contra la malaltia i en l’activisme contra l’estigmatització. Pocs anys després de la seva mort, el MACBA li va dedicar una exposició, a cura de Glòria Picazo, amb un ressò excepcional.

Títol: *Carrying San Sebastián i Carrying Madrid*
Any: 1992
Tècnica: Vídeo
Dimensions: *Carrying San Sebastián* (21m 27s); *Carrying Madrid* (2 m 14 s)
Procedència: PROJECTESD
Dipositari: Pendent
Preu: 17.000,00 € + 21% IVA (3.570,00 €) = 20.570,00 €

Carrying és una de les accions més emblemàtiques de Pepe Espaliú, realitzada el 1992 a Sant Sebastià i Madrid. En aquestes performances, l'artista, descalç i malalt de Sida, era transportat per una cadena de persones que, per parelles i fent la cadireta, el sostenien mentre recorrien la ciutat sense tocar el terra. A Sant Sebastià, el trajecte anava de l'hotel Maria Cristina al parc Alderdi Eder i, a Madrid, del Congrés dels Diputats al Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía.

L'acció té una forta càrrega simbòlica i emocional. Espaliú visibilitza tant la seva experiència personal com l'estigma social associat a la sida. El fet de no tocar el sòl expressa la impossibilitat de caminar i la negació del contacte (del contagi), mentre que les persones que el transporten assumeixen col·lectivament el seu patiment. L'obra adquireix també un sentit espiritual i relacional, convertint el dolor individual en una experiència compartida. Espaliú va morir el 3 de novembre de 1993 a Còrdova, quan encara no feia un any que havia realitzat aquestes accions.

PERE NOGUERA

La Bisbal d’Empordà, 1941

Pere Noguera és una figura fonamental de l’art contemporani català i un referent internacional en les pràctiques conceptuals i les poètiques pobres sorgides als anys setanta. La seva obra es caracteritza per l’experimentació amb materials i processos, especialment per la incorporació del fang com a estratègia conceptual. Les seves conegudes *enfangades*, iniciades a finals dels setanta, parteixen de la performance i de la tradició ceràmica de La Bisbal de l’Empordà, la seva localitat d’origen. A partir d’aquest llegat, Noguera desenvolupa un llenguatge propi en què recobreix objectes quotidians amb fang líquid, deixant-los assecar de manera natural i transformant-los en formes escultòriques carregades de memòria i significat.

La seva trajectòria expositiva és extensa i contínua, amb presència en institucions de referència com el Museu d’Art Contemporani de Barcelona (MACBA), la Fundació Tàpies, la Fundació Joan Miró, el MNCARS o el Centre d’Art Santa Mònica. Al llarg de dècades ha participat tant en exposicions individuals com col·lectives a nivell estatal i internacional, en espais d’Europa i Amèrica. Aquesta activitat evidencia una pràctica sostinguda, coherent i en constant evolució.

Des dels anys setanta, Noguera ha treballat en àmbits diversos que inclouen la instal·lació, la performance, el treball d’arxiu i l’edició, establint diàlegs amb l’*arte povera* i altres corrents conceptuals. Les seves obres sovint investiguen la relació entre matèria, temps i procés, i reivindiquen la dimensió efímera i transformadora de l’art.

La seva producció també incorpora projectes vinculats a la memòria, la documentació i el territori, com les sèries d’arxiu o les intervencions en espais específics. En conjunt, Pere Noguera ha consolidat una pràctica artística influent, basada en la interacció entre tradició i contemporaneïtat, que el situa com una figura clau en la renovació del llenguatge escultòric i conceptual a Catalunya i més enllà.

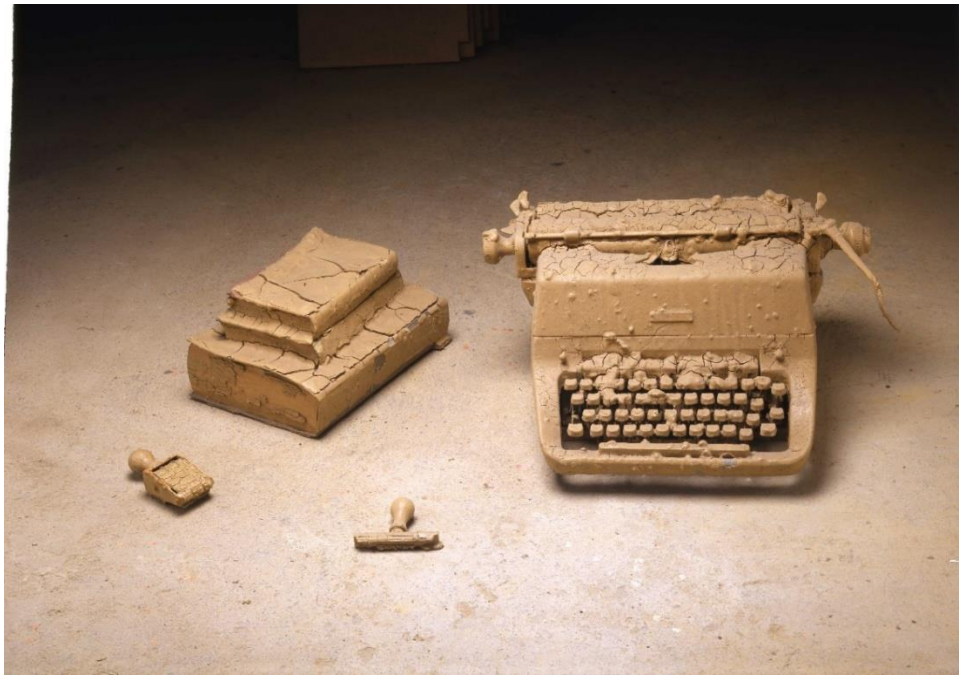

Títol: *Màquina d'escriure*
Any: 1979
Tècnica: Màquina d'escriure, tampons i llibres coberts de fang
Dimensions: 60 x 100 cm
Procedència: Galeria Bombon projects
Dipositari: Pendent
Preu: 22.100,00 € + 21% IVA (4.641,00 €) = 26.741,00 €

Màquina d'escriure, 1979 forma part de la primera enfangada (1979), presentada originalment a la Festa de la Lletra a la Galeria Joan Prats, revisitada posteriorment a l'exposició *L'Avantguarda de l'Escultura Catalana* (Centre d'Art Santa Mònica, 1989) i a la mostra que la Fundació Vila Casas li va dedicar a l'espai Volart (2020). Les enfangades de Noguera són una part molt important de l'obra de l'artista i el situen com a pioner en aquest tipus de pràctiques. Aquest grup d'obres no estan representades ni dins la Col·lecció Nacional ni a la col·lecció del MNAC. *Máquina d'escriure* n'és un exemple destacat.

La peça es conforma d'un recull d'objectes al voltant d'una màquina d'escriure sota una capa de fang que unifica i transforma la seva materialitat, immobilitzant-los en l'espai i el temps. El procés evidencia la fragilitat i la temporalitat, convidant el públic a connectar amb la memòria, el record i la percepció de l'objecte en el context de la seva pròpia vida quotidiana.

ÀNGELS RIBÉ PIJUAN

Barcelona, 1943

Àngels Ribé forma part d’una generació d’artistes que, a finals dels anys seixanta, transformen profundament la pràctica artística en un context de canvis polítics i socials. L’obra d’art deixa de ser un objecte autònom i adquireix una dimensió més processual, desmaterialitzada i social, establint noves relacions amb l’espectador, les institucions i el mercat. En aquest marc, Ribé esdevé una figura destacada de l’art conceptual internacional, amb una obra que integra diversos llenguatges com el dibuix, la performance, la fotografia, la instal·lació i l’escultura.

El 1967 es trasllada a París per fugir del context repressiu franquista, on estudia Sociologia, participa en el Maig del 68 i es forma en ceràmica, a més de treballar amb l’escultor Piotr Kowalski. Entre 1966 i 1969, desenvolupa accions i instal·lacions centrades en el cos i l’espai, com *Laberint* (1969), una estructura transitada pels espectadors que transforma l’espai expositiu en una experiència participativa.

Entre 1972 i 1980 viu als Estats Units, principalment a Chicago i Nova York, on s’integra en entorns artístics alternatius i entra en contacte amb figures rellevants de l’art contemporani. En aquest període consolida un llenguatge basat en la performance i la instal·lació efímera, sovint documentada fotogràficament. El cos esdevé l’eix central de la seva pràctica, com a instrument per explorar la relació amb la natura, entesa no com a objecte contemplatiu sinó com a realitat existencial.

La seva investigació sobre la natura es desenvolupa en dues línies: una de sensorial i directa, i una altra de més abstracta basada en la geometria. El triangle es converteix en un element clau, vinculat al cos i recurrent en la seva obra escultòrica posterior. Paral·lelament, als anys setanta, Ribé participa activament en la lluita feminista dins del món de l’art, fins al punt d’ocultar el seu nom per evitar discriminacions.

Des dels anys vuitanta, un cop retornada a Barcelona, recupera la dimensió objectual de l’obra i s’endinsa en l’escultura, primer amb ferro i més tard amb neó. La seva producció manté una tensió entre materialitat i immaterialitat, explorant la percepció i els límits entre allò visible i allò invisible.

Títol: *L'altra riba*
Any: 1997
Tècnica: Acer i marbre
Dimensions: 72 x 400 x 60 com
Procedència: Artista
Dipositari: MNAC
Preu: 28.000,00 € + 10% IVA (2.800,00 €) = 30.800,00 €

Àngels Ribé és una figura clau de l'art contemporani a Catalunya, reconeguda sobretot pel seu treball dins l'art conceptual, la performance i l'acció documentada. Tanmateix, la seva faceta com a escultora ha tingut menys presència en col·leccions públiques. Incorporar aquesta dimensió permetria entendre millor la coherència global de la seva obra. La seva producció escultòrica explora l'espai, el lloc i la materialitat, en sintonia amb les noves tendències dels anys noranta, que combinen forma i reflexió social i ecològica. El seu treball investiga la relació entre cos, natura i cosmos a través de geometries i materials industrials que evoquen arquetips com el pont o el refugi, plantejant tensions entre interior i exterior o buit i ple. En aquest context, *L'altra riba* es pot llegir com una metàfora potent: el pont actua tant de connexió com de frontera, simbolitzant límits físics i mentals. Aquesta obra condensa una reflexió poètica sobre el desig, la distància i la relació amb allò que queda a l'altra banda.

LAIA ESTRUCH

Barcelona, 1981

Laia Estruch és una artista formada en Belles Arts a la Universitat de Barcelona, amb una estada clau a *The Cooper Union* de Nova York (2010), on s'especialitza en performance i art sonor. La seva pràctica se situa a la intersecció entre performance i escultura~~,~~ i se centra especialment en l'exploració del cos i la veu com a instruments principals de creació.

El seu treball investiga les possibilitats expressives de la veu *a capella* i del cos no teatralitzat, obrint reflexions sobre el llenguatge, la seva dimensió performativa i la relació entre so, enregistrament i memòria oral. Estruch concep i dissenya estructures escultòriques que funcionen com a escenaris o espais d'experimentació sonora, on posa en joc el cos i la paraula a través de l'acció. Una característica essencial de la seva pràctica és l'exploració de la "partitura" en relació amb l'espai físic i el moviment.

Al llarg de la seva trajectòria ha rebut reconeixements importants com el Premi Ciutat de Barcelona d'Arts Visuals (2021) i el Premi Cervezas Alhambra a ARCO (2022), així com diverses beques i residències que han contribuït al seu desenvolupament artístic. La seva obra s'ha presentat en institucions destacades d'àmbit nacional i internacional, com el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, el MNAC, el MACBA, la Fundació Joan Miró o centres d'art com La Virreina, Fabra i Coats o Azkuna Zentroa, entre molts altres.

Paral·lelament a la seva producció artística, Estruch desenvolupa una important tasca pedagògica i col·laborativa, participa en el programa educatiu del MACBA des del 2016 i exerceix com a professora a EINA i a la Universitat de Barcelona. També ha participat en iniciatives educatives com el programa *En Residència* en instituts d'educació secundària a Barcelona.

La seva obra forma part de diverses col·leccions públiques i privades, com les del MACBA, el Banc Sabadell o la Fundació Palau. A més, està integrada en el patrimoni públic de Barcelona amb la instal·lació de l'escultura *Playground Scene* a Fabra i Coats.

Títol: *Carrau P1*
Any: 2026
Tècnica: Escultura. (Inflable de lona plàstica amb bases còniques de fusta, cingles regulables, estructura d'ancoratge superior i inferior en ferro, motor elèctric dins d'un dels cons que componen l'escultura, cable i endoll).
Dimensions: 3,26 m x 3 m x 0,9 m
Procedència: Artista
Dipositari: Pendent
Preu: 32.000,00 € + 10% IVA (3.200,00 €) = 35.200,00 €

Carrau és el títol del nou conjunt d'obres de Laia Estruch, que amplia la seva recerca cap a una relació més estreta amb l'escultura.

Amb artefactes escultòrics, Estruch crea entorns concebuts com a escenaris d'acció, on el cos pot desplegar-se performativament. A *Carrau P1*, aquest component es trasllada al públic: la peça, un dispositiu inflable que actua com a porta o llindar, marca la transició entre exterior i interior i convida l'espectador a travessar-la, activant així la dimensió performativa. L'obra combina monumentalitat, color i formes geomètriques vinculades a l'abstracció, i incorpora documentació d'accions passades. Aquesta proposta reforça la dimensió participativa i lúdica del treball, connectant-lo amb referents com Duchamp o Niki de Saint Phalle. Així, Estruch desenvolupa un llenguatge híbrid entre escultura, arquitectura i performance.

PEREJAUME

Sant Pol de Mar, 1957

Perejaume inicia la seva trajectòria artística a mitjan dels anys setanta, mentre estudia Història de l’Art a la Universitat de Barcelona. Les seves primeres obres són principalment pictòriques i mostren una gran densitat de referències, amb influències destacades del Romanticisme alemany —especialment Caspar David Friedrich—, del paisatgisme català del segle XIX, del surrealisme i de l’abstracció del grup Dau al Set, així com de figures catalanes com J. V. Foix i Joan Brossa, que van tenir un paper clau en la seva formació, tant per la seva obra com pel contacte personal amb l’artista.

Durant els anys vuitanta, Perejaume amplia el seu llenguatge i experimenta amb diversos mitjans com la fotografia, la performance, l’escultura, la instal·lació i el collage, sempre amb una visió integradora. En aquest període desenvolupa també una intensa reflexió teòrica centrada en els límits de la representació artística i en els processos de recepció de l’obra. El paisatge i la pintura esdevenen l’eix vertebrador de la seva producció, articulant una recerca que explora la relació entre realitat i representació.

L’artista introdueix elements teatrals en la pintura, generant lectures múltiples i no lineals del missatge, i inicia un procés de reducció formal que atorga gran significat a cada component de l’obra, incloent-hi el marc, que concep com a frontera entre l’art i el món real. Aquesta reflexió el porta a qüestionar els sistemes expositius i la idea tradicional de museu.

En obres com *Els horitzons i les cintures* (2007), Perejaume tracta el paisatge com una construcció cultural i humana, situant-se més com a topògraf que com a paisatgista. Paral·lelament, incorpora el llenguatge poètic a la seva pràctica, amb una escriptura de caràcter retòric i no narratiu.

Hereu del *land art*, també realitza intervencions sobre la natura i explora els seus sons, que concep com un origen mític i essencial que reconnecta l’ésser humà amb el seu entorn.

Títol: *Quadricromia*
Any: 1993
Tècnica: Instal·lació. 4 senyals toponímics (planxes de ferro esmaltat sobre suports) i dibuix
Dimensions: Senyals toponímics: 30 cm × 145 cm × 135 cm; 30 cm × 145 cm × 160 cm; 30 cm × 145 cm × 180 cm; i 30 cm × 145 cm × 210 cm. Dibuix sobre paper: 21 × 30 cm
Procedència: PALMADOTZE Galeria d' Art
Dipositari: Museu de Valls
Preu: 35.000,00 € + 21% IVA (7.350,00 €) = 42.350,00 €

Quadricromia és una obra clau dins la seva trajectòria. La peça sintetitza les seves principals inquietuds explorant la relació entre el món físic i el simbòlic. Inspirada en la reflexió de Brossa sobre la connexió entre paraula, imatge i realitat, l'obra parteix de la idea que anomenar les coses és una manera de posseir-les i comprendre-les. Perejaume trasllada aquesta idea a l'àmbit visual mitjançant la toponímia, convertint els noms en generadors de significat. La instal·lació reuneix els noms de quatre muntanyes catalanes associades a colors essencials. Aquesta correspondència crea una metàfora entre paisatge i llenguatge, connectant realitat i imaginari i dialogant amb un vers de Brossa sobre "quatre colors". Així, l'obra reflexiona sobre la capacitat de l'art i la paraula per reinterpretar el món i recuperar un llegat cultural encara vigent.

ISABEL BANAL XIFRÉ

Castellfollit de la Roca, 1963

Isabel Banal i Xifré és una artista visual i professora a l'Escola Massana de Barcelona, la trajectòria de la qual està profundament marcada pels seus orígens rurals. La seva obra s'articula al voltant del vincle amb la natura, la tradició del paisatge i imaginaris populars com el pessebre, elements que es tradueixen en una pràctica artística austera, sensible i atenta als detalls. Inicialment interessada en la veterinària, va optar per estudiar Belles Arts, moment en què emergiren elements fonamentals del seu llenguatge, com la presència de la taula i l'ús del color blanc, associat al silenci, la pausa i l'espai de possibilitats.

La seva carrera expositiva és extensa i sostinguda en el temps, amb nombroses mostres individuals des de finals dels anys noranta fins a l'actualitat. Destaquen exposicions recents com *Arran de terra* (ACVic, 2026), *Collites* (Casa Salvador Dalí, 2025), *Carta blanca* (La Panera, 2025) o *Vora de riu* (Chiquita Room, 2025), així com projectes anteriors com *Abismes* o *Natura morta amb passos* a la Fundació Miró. Paral·lelament, ha participat en exposicions col·lectives rellevants en institucions com el Museu Morera, el MAC de Mataró o el Born CCM.

La seva trajectòria també inclou nombroses beques i reconeixements, entre els quals destaca la residència a l'Acadèmia d'Espanya a Roma (2013-2014), així com premis i ajuts a la creació al llarg de les dècades.

L'obra de Banal forma part de diverses col·leccions públiques i privades, com el MACBA, la Fundació Vila Casas o el Banc Sabadell, i està present en institucions d'àmbit local i estatal. En conjunt, la seva pràctica artística es caracteritza per una recerca coherent que connecta tradició i contemporaneïtat, a partir d'una mirada íntima sobre el territori, la memòria i la relació entre l'ésser humà i el seu entorn.

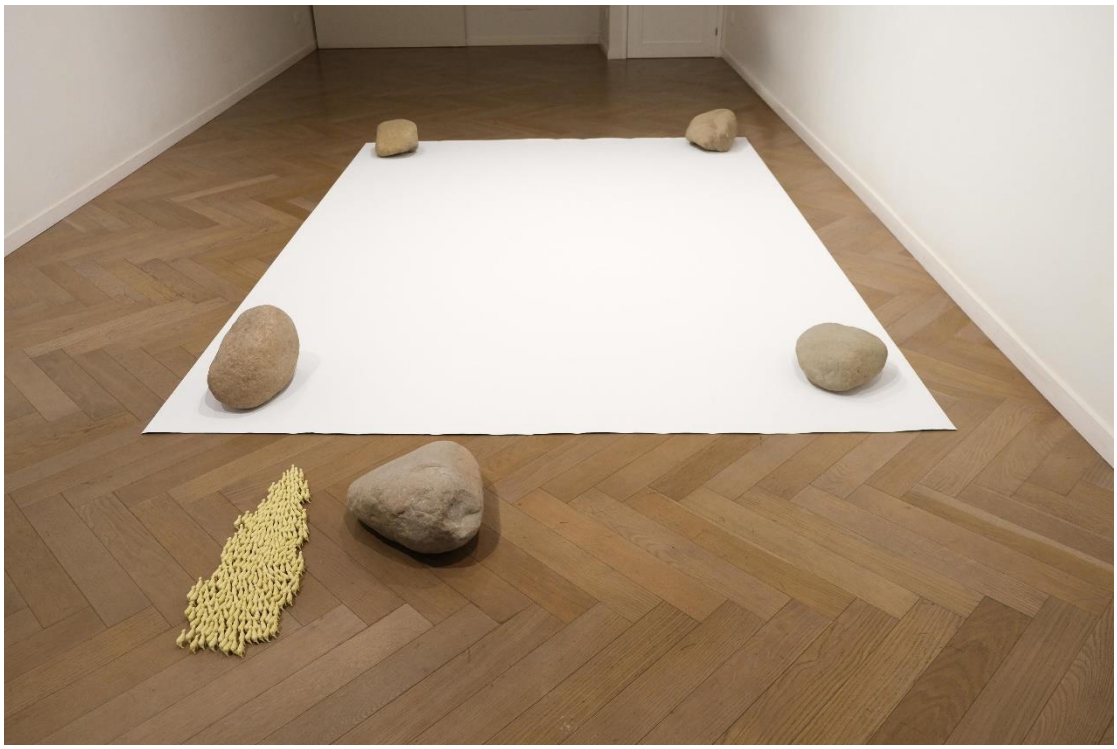

Títol: *Vora de riu*
Any: 1995
Tècnica: Instal·lació. Tela, pedres i figures de pessebre de plàstic (xais)
Dimensions: 20 × 378 × 210 cm (aproximadament)
Procedència: Chiquita Room
Dipositari: Pendent
Preu: 22.000,00 € + 21% IVA (4.620,00 €) = 26.620,00 €

Vora de riu és una instal·lació que construeix un paisatge a partir de la combinació de materials naturals i industrials, reflectint la tensió entre natura i cultura. L'obra consisteix en un llenç blanc estès a terra, delimitat per pedres de riu i poblat per petites figures de plàstic d'ovelles, evocant la tradició del pessebre. Aquest dispositiu transforma el llenç, suport clàssic de la pintura, en un territori físic i transitable, proposant una nova manera d'entendre el paisatge des de l'experiència directa i la proximitat. L'obra connecta amb els orígens rurals de l'artista i introdueix elements recurrents en la seva pràctica, com la miniaturització, el canvi d'escala i l'ús del blanc com a espai de silenci.

La peça planteja una revisió contemporània del paisatge, no com a representació sinó com a construcció. Alhora, integra referències culturals i populars, generant un diàleg entre tradició i modernitat. Aquesta obra és fonamental per entendre els eixos conceptuals de la seva trajectòria artística.

ESTER PARTEGÀS

La Garriga, 1972

Ester Partegàs desenvolupa des de finals dels anys noranta una pràctica artística centrada en l’exploració del paisatge urbà i la cultura del consum. La seva obra analitza la relació entre objectes quotidians, espais genèrics i els sistemes de valor que els sostenen, posant especial atenció a la tensió entre paraula i imatge. A través d’aquesta confrontació l’artista genera preguntes sobre el significat, la pèrdua i la indiferència que caracteritzen la nostra relació amb el món material contemporani.

Amb un llenguatge heterogeni que inclou escultura, pintura, imatge i text, Partegàs treballa amb elements propis de la vida diària, com residus i objectes de consum —bosses de plàstic, envasos o tiquets—, que esdevenen materials per investigar dinàmiques socials i econòmiques. La seva pràctica se situa en un espai ambivalent que, alhora, celebra i qüestiona els mecanismes de la cultura contemporània, evidenciant la fragilitat i la volatilitat del valor que atribuïm als objectes.

Formada amb un Màster en Escultura per la Universitat de Barcelona i un postgrau en Arts Multimèdia a Berlín, Partegàs ha assolit una sòlida projecció internacional. Ha exposat en institucions destacades com el MACBA, el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, la Fundació Joan Miró, el Whitney Museum of American Art, el Sculpture Center de Nova York o la Whitechapel Gallery de Londres. També ha participat en biennals internacionals com les de Moscou, Busan i Atenes, consolidant la seva presència en el circuit global de l’art contemporani.

Al llarg de la seva trajectòria ha rebut nombrosos reconeixements, com la beca Guggenheim (2024) o el Premi de Roma 2022-2023 de l’Acadèmia Americana de Roma. A més, ha desenvolupat una destacada tasca docent en institucions com Yale School of Art, VCU, SUNY Purchase i, des de 2016, Parsons School of Design. La seva obra reflecteix una mirada crítica i sensible sobre la societat de consum.

Títol: *Line*
Any: 2025
Tècnica: *Fast-Maché*, fusta, pigments, cartró, tela i objectes
Dimensions: 100 × 750 × 80 cm
Procedència: Galeria Prats Nogueras Blanchard
Dipositari: Pendent
Preu: 21.250,00 € + 21% IVA (4.462,50 €) = 25.712,50 €

Line és una instal·lació escultòrica d'Ester Partegàs que combina la fragilitat de la pasta de paper amb materials sòlids i objectes quotidians. L'obra reinterpreta fragments de cistells de roba industrial, descompostos fins a evocar restes arqueològiques i pintats amb tons pastel que en suavitzen el caràcter residual. La composició incorpora una trona infantil, peces de fusta i maons que funcionen com a suports o pròtesis, reforçant una estètica de reparació i provisionalitat.

L'escultura adopta una verticalitat inestable, on les parts depenen les unes de les altres, suggerint una relació amb la fragilitat humana i els processos de creixement. Inspirada en estructures arquitectòniques i formes que remeten al cos, l'obra estableix vincles entre espai, cos i habitabilitat.

Definida com una "arquitectura de la cura", utilitza objectes domèstics per parlar d'interdependència i vulnerabilitat amb clares referències a l'experiència de la maternitat. Així, el col·lapse i l'error s'integren com a parts essencials, reivindicant el desordre com una forma de resistència i memòria.

ORIOL VILANOVA

Manresa, 1980

Oriol Vilanova desenvolupa una pràctica artística centrada en la recuperació i recontextualització d’artefactes culturals, especialment postals il·lustrades adquirides en mercats i encants. Aquestes imatges esdevenen el punt de partida d’una reflexió crítica sobre el paper de les imatges en la transmissió cultural, tant en el passat com en una societat actual saturada de visualitat. Al mateix temps, l’artista examina els mecanismes que regulen el valor en el sistema de l’art i els relats institucionals que legitimen o condicionen el significat de les obres.

El seu treball combina una forta dimensió conceptual amb una notable presència estètica. Les seves instal·lacions, sovint concebudes com a murals o mosaics, es basen en processos d’acumulació i classificació propis de l’arxiu i el col·leccionisme. A través de criteris com el color, el contingut o la categoria, construeix composicions que evidencien la lògica interna dels sistemes visuals. Paral·lelament, les seves escultures integren diferents llenguatges i objectes, mentre que la seva metodologia incorpora estratègies habituals de l’art contemporani com el serialisme, la modularitat, l’especificitat de lloc i l’apropiació.

Més enllà de les postals, Vilanova treballa amb múltiples formats, incloent-hi intervencions arquitectòniques, performance, fotografia i text. El seu treball analitza com els objectes culturals i fins i tot les idees circulen, es classifiquen i es transformen.

Pertany a una generació interessada en revisar críticament el passat i els seus mecanismes ideològics. El seu arxiu de milers de postals funciona com una “màquina de pensar” que qüestiona la memòria col·lectiva i les narratives museístiques.

Amb una trajectòria internacional consolidada, ha exposat en institucions com el Palais de Tokyo (París) o el MACBA i, actualment, és l’artista que representa Espanya a la Biennal de Venècia 2026 amb el projecte *Los restos*.

Títol: *Bestiari*
Any: 2026
Tècnica: Instal·lació (700 postals)
Dimensions: 400 x 400 cm (aproximadament)
Procedència: Galeria Àngels Barcelona
Dipositari: Pendent
Preu: 30.000,00 € + 21% IVA (6.300,00 €) = 36.300,00 €

Bestiari és una instal·lació formada per 700 postals amb imatges de capitells romànics de diverses geografies, inclosa Catalunya. Organitzada com un dispositiu visual acumulatiu, l'obra crea una constel·lació d'imatges que, més enllà de la repetició, articula un relat obert sobre la circulació de formes i narratives al llarg del temps. La disposició genera una experiència immersiva on s'estableixen relacions visuals i semàntiques entre les imatges. La fotografia apropa els capitells, sovint difícils d'observar en origen, i la postal actua com a mediadora que en democratitza l'accés. Cada capitell funciona com una unitat narrativa configurant un arxiu visual viu. L'obra, exposada actualment i fins el novembre al pavelló espanyol de la Biennal de Venècia, reflexiona sobre la transmissió i transformació de les imatges. La seva incorporació a la Col·lecció Nacional és rellevant perquè representa la pràctica de l'artista, reforça la presència d'instal·lacions de postals i connecta patrimoni romànic i contemporaneïtat.

PERE LLOBERA

Barcelona, 1970

Pere Llobera és una figura destacada i influent de l'art contemporani català. La seva pràctica, centrada principalment en la pintura però també oberta al dibuix i la instal·lació, es defineix per una exploració sostinguda de les possibilitats conceptuals i materials del llenguatge pictòric. La seva obra, d'una gran precisió formal, combina humor i ironia amb una profunda càrrega reflexiva. Al llarg de les darreres dècades ha desenvolupat una investigació meta-referencial sobre l'acte de pintar, posant en qüestió tant les limitacions de la pintura com el seu potencial crític i emancipador.

La seva trajectòria ha estat àmpliament reconeguda en els àmbits nacional i internacional. Va ser resident a la Rijksakademie d'Amsterdam (2006-2007), una etapa clau en la seva consolidació. Ha realitzat exposicions individuals en institucions i centres destacats com el Museum Voorlinden, la Fundació Joan Brossa o La Capella, així com en galeries de referència com F2 (Madrid), Hidde Van Seggelen (Hamburg) i Bombon Projects (Barcelona). També ha participat en nombroses exposicions col·lectives en institucions com la Fundació Joan Miró o Arts Santa Mònica, reforçant la seva presència en el panorama contemporani.

Entre les seves exposicions individuals més rellevants hi ha *TILT* (2025), *Is that all there is?* (2024), *Mecanismos del humor* (2023), *Faula Rodona* (2020) o la seva mostra al Museum Voorlinden (2019). Aquest recorregut evidencia una trajectòria sòlida, coherent i en evolució. Ha rebut reconeixements com el Premi Sacha Tanja Penning (2019) i diversos segons premis en certàmens de pintura.

Finalment, ha estat beneficiari de residències i beques com BCN Producció i la Rijksakademie, consolidant una carrera amb fort arrelament local i projecció internacional.

Títol: *Lluita contra el mar*
Any: 2019
Tècnica: Impressió digital sobre paper Hahnemühle i oli sobre lli
Dimensions: 22 peces de 31 × 46 cm i 1 peça de 61 x 81 cm
Procedència: Galeria Bombon projects
Dipositari: Pendent
Preu: 17.000,00 € + 21% IVA (3.570,00 €) = 20.570,00 €

Lluita contra el mar és una obra destacada de Pere Llobera que sintetitza alguns dels eixos centrals de la seva pràctica: l'autoreflexió pictòrica, l'humor crític i la tensió entre tradició i contemporaneïtat. La peça parteix d'una acció aparentment absurda: pintar el mar a Montgat i entrar a l'aigua amb el quadre per intentar frenar les onades. Aquest gest, entre joc i impossibilitat, esdevé una metàfora de la condició de l'artista, marcada per la persistència davant l'inabastable i per la defensa de la pintura com a forma de resistència. L'obra funciona com un autoretrat indirecte que combina fascinació pels impossibles, rigor visual i un humor que intensifica el pensament crític. Formalment, integra pintura, acció i fotografia, expandint el llenguatge pictòric sense abandonar-ne el nucli. A més, dialoga amb referents com el Quixot i la performance conceptual, tot reafirmant la vigència del paisatge en l'art contemporani.

JULIA MONTILLA CAMPILLO

Barcelona, 1970

Julia Montilla és una artista visual amb una trajectòria consolidada en l’àmbit contemporani català i internacional. Llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona (1994) i amb un màster en Produccions Artístiques i Investigació (2012), actualment és doctoranda. La seva pràctica integra diversos llenguatges —fotografia, vídeo, instal·lació i pràctiques deslocalitzades— i es caracteritza per una mirada crítica sobre les estructures de poder, la representació i les dinàmiques socials.

La seva activitat expositiva és àmplia i sostinguda, amb presència en institucions destacades com el MACBA, el MUSAC, el Centre Botín, la Fundació Joan Miró o el CCCB. Ha participat en nombroses exposicions col·lectives des de finals dels anys noranta fins avui, tant a escala estatal com internacional, incloent projectes en centres d’art, museus i biennals. Aquesta trajectòria evidencia una pràctica compromesa amb el context contemporani i amb una forta capacitat d’adaptació a diferents formats i espais.

En paral·lel, ha desenvolupat exposicions individuals rellevants, entre les quals destaquen *Strawberry Fields* (2025-2026), *Ezkiozaleak* (2012) o *Say yes* (2010), així com projectes anteriors presentats a institucions i galeries de referència. També ha impulsat projectes deslocalitzats en espais públics amb un interès particular per la dimensió social i territorial de l’art.

La seva producció audiovisual ha estat mostrada en diversos festivals i cicles internacionals, reforçant la seva presència en el camp del vídeo i el cinema experimental. Així mateix, la seva trajectòria inclou accions performatives des dels inicis, que evidencien l’arrel conceptual de la seva pràctica.

Montilla ha rebut nombroses beques i premis, com la Beca Barcelona Crea (2023), la Fundació Botín o el PS1-MoMA, així com residències artístiques rellevants. En conjunt, la seva carrera es defineix per la coherència, la diversitat de formats i una investigació sostinguda sobre les relacions entre imatge, política i societat.

Títol: *Strawberry Fields*
Any: 2025
Tècnica: Vídeo monocanal, so, color, Full HD (1920x1080)
Dimensions: 63'30'' (durada)
Edició: 1/3 + PA
Procedència: Artista
Dipositari: MACBA
Preu: 12.000,00 € + 10% IVA (1.200,00 €) = 13.200,00 €

Strawberry Fields és l'audiovisual guanyador de l'11a edició del Premi de Videocreació, una coproducció entre els centres territorials del Sistema Públic d'Equipaments d'Arts Visuals de Catalunya amb el suport de la Generalitat i LOOP. El projecte s'inscriu en una recerca sobre el treball femení, especialment el de les jornaleres, iniciada en el marc d'un grup d'investigació sobre els ritmes del treball a la història de l'art.

Estrenat el 15 de novembre de 2025 a La Fabra, el film combina material rodat a Andalusia occidental amb imatges d'arxiu i fragments documentals. Explora les condicions de les temporeres i els efectes de l'agricultura intensiva, establint vincles amb el passat colonial i les dinàmiques extractives actuals. Entre l'assaig visual i el cinema experimental, qüestiona la manca de representació d'aquestes treballadores.

La peça articula una narrativa crítica mitjançant recursos com el muntatge fragmentat i una banda sonora basada en percussions corporals. En conjunt, ofereix una reflexió política sobre visibilitat, memòria i justícia social.